

Шахътъ лежеше съ затворени очи, но не спѣше. Той се опиваше отъ толкозъ блаженство, каквото изпитва всѣки оздравѣль отъ тежка, опасна болестъ. Опиваше се той отъ радостното съзнание, че той, който бѣ съ единия си кракъ въ гроба, се връща наново къмъ близкитѣ си, мили нему хора, къмъ живота, къмъ неговитѣ радости и наслаждения. И въ тия минути той се чувствуваше по-добрѣ, мисълта се относѣше къмъ хората по-милостиво, и шахътъ Надиръ щастливецътъ никога — съ изключение на свѣтлитѣ дѣтски години — никога не се бѣ чувствувалъ тъй щастливъ, както сега. Щастието, което сега изпитваше, бѣ съвършено друго, съвсѣмъ особено; то бѣше безъ кървави викове, безъ гробни звукове, безъ шума и виковетѣ на народнитѣ привѣтствия, — щастие, тихо, безбурно, като спокойното сияние на утрото. И славниятъ, великиятъ шахъ Надиръ, още слабъ, още боленъ, почувствува какъ сълзи пълзятъ изъ гърлото му, набиратъ се въ очитѣ му, готови да бликнатъ — сълзи не на мжка, не на тежка скръбъ, а — радостни сълзи, сълзи на душевно спокойствие и доволство отъ всичко — отъ себе си и отъ свѣта....

Малко слѣдъ като Леила бѣ излѣзла изъ спалнята, шахътъ пакъ отвори очи, приповдигна се на възглавницитѣ, опрѣтъ на лактъ и се вгледа замисленъ въ специя Али Керимъ. И той дълго-дълго гледа на него...

И отеднажъ си спомни... Миналото блесна въ паметта като мълния въ нощъ и озари душата му. И шахътъ съ усилие се повдигна отъ леглото безъ да свежда очи отъ Али Керима, — сѣкашъ ли тоя изнемошѣль спящъ старецъ притежаваше за шаха чудодѣйна нѣкаква притегателна сила, която го влѣчеше силно, непрѣстано къмъ себе си...